

Sygn. akt II Ka 677/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Katarzyny Korneluk-Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2021 r.

sprawy **S. S. (1)**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 7 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 1125/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego S. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) i Finansów Sp. z o.o. 840 zł tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z udziałem ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego S. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 140 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 677/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 7 czerwca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1125/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

#

co do kary

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

co do winy

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obraza przepisów postępowania karnego:</p> <p>1.) art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i kilkukrotne dopytywanie przez Sąd (po ponad 3 i pół roku od transakcji z firmami (...)) i zapłacenie im 5 mln zł.) świadka P. G. o to, czy wrak samochodu był częścią transakcji czy też nie - podczas, gdy świadek WYRAŹNIE stwierdził, że celem transakcji było całkowite spłacenie zobowiązań S. S. wobec J. i nie pozostawienie żadnego długu (że nie zgodziłby się na transakcję wiedząc, że S. S. będzie miał jeszcze jakieś zobowiązania wobec J.), a mimo to uznanie przez Sąd, że (...) ma wykazać dokumentami, czy na pewno wrak samochodu był ujęty w dokumentach transakcji z 10 i 11.2017 r., a nie mógł być ujęty, bo załącznik dotyczy wyłącznie pojazdów sprawnych - będących przedmiotem umowy leasingu);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

podczas gdy świadek w swoich zeznaniach wykazywał się brakiem wiedzy co do szczegółów transakcji (co i za ile), ale podkreślał CEL transakcji (ODDŁUŻENIE S. S. wobec J.) , to Sąd a quo wskazał, że świadek „z racji prowadzenia dużej spółki ma prawo nie pamiętać transakcji sprzed kilku lat”;

2.) art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka P. J. (1), polegające na przyjęciu, że świadek i złożone przez niego depozycje świadczą o winie oskarżonego podczas gdy świadek nie miał wiedzy jakie części z auta zostały wymontowane, nie ma wiedzy specjalistycznej z zakresu motoryzacji i jedynie wskazał, że „całkiem inaczej wyglądał pojazd po wypadku, a inaczej później po wymontowaniu części”;

3.) art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. J. (1) oraz J. J. (1) - zeznawały w trybie on-line we własnym domu, a pomimo wskazania Sądowi przez obrońcę, że w trakcie składania zeznań w pokoju razem ze świadkami przebywa jeszcze jedna osoba i podpowiada (najprawdopodobniej P. J. (1)) - Sąd zezwolił na kontynuowanie zeznań; w konsekwencji polegające na przyjęciu, że powołani świadkowie i złożone przez nich depozycje świadczą o winie oskarżonego podczas gdy świadkowie poza stwierdzeniem Pani J. J. (1), że „S. S. powinien iść siedzieć” nie mieli nic do powiedzenia w sprawie: M. J. (1) składała zeznała co do okoliczności podpisywania oświadczeń przez jej męża w G. w 10 i 11.2017 r. z (...) Sp. z o.o. całkiem odmiennie niż podczas składania zeznań w sprawie cywilnej (tam przyznała, że o wszystkich sprawach 3x spółek decydował jej

mąż P. J. (1) a ona była jako członek zarządu de facto „słupem” - podczas, gdy P. J. (1) zeznał, że on nic nie wie o transakcjach realizowanych przez spółki w których on nie pełni funkcji członka zarządu, lub prokurenta;

4.) art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, w sytuacji, gdy sprawa ma charakter poszlakowy, brak jest dowodów wprost świadczących o winie oskarżonego zaś depozycje świadków nie opierają się na faktycznej wiedzy, lecz swoistych przypuszczeniach

Sąd uznał, że zeznania byłych pracowników S. S. są wiarygodne, mimo, że pracownicy ci byli na wyraźnie źli, że nie zostali rozliczeni (nie zostały im zapłacone w 100% wynagrodzenia) przez S. S., brak rozliczenie wynikał z faktu utraty płynności finansowej w 2018 r. i w konsekwencji całkowite przejęcie jego majątku przez wierzyciela (...).
z o.o;

5.) art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka B. W., P. Z., M. C. polegające na bezpodstawnym uznaniu, że ciągnik siodłowy M. (...) był dawcą części podczas gdy z zeznań ww. świadków wynika jedynie, że nie można kwestii tej zupełnie wykluczyć, świadkowie ci zaś nie wskazali w sposób jednoznaczny, że jakiegokolwiek części były z pojazdu wymontowane;

6.) art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. L., D. P. oraz B. P. polegające na przyjęciu, że wiedzieli jakie dokładnie części zostały z pojazdu wymontowane, podczas gdy z zeznań wynika,

że widziano jedynie wymontowany rozrusznik, niemniej z uzasadnienia orzeczenia nie wynika czy powołani świadkowie dysponowali wiedzą by w sposób jednoznaczny ocenić, czy części, które widzieli pochodziły z przedmiotowego pojazdu;

7.) art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka D. M., A. P. i J. K. polegające na przyjęciu, że takt, iż pojazd zaparkowany był na parkingu, na którym o wszystkim decydował oskarżony miałby świadczyć o wymontowywaniu części z w/w i uznaniu ww. zeznań za w pełni wiarygodne, podczas gdy zeznania te były mało szczegółowe co do tego, jakie części i w takim czasie były przekładane;

W konsekwencji:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas gdy z prawidłowo ocenionego zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynikają zgoła odmienne wnioski, a przede wszystkim to, że S. S. nie mógł wyrządzić szkody w swoim własnym majątku (S. S. był i jest przekonany, że wrak jest jego własnością, albowiem za niego zapłacił J. - jeśli zapłacił im 5 mln zł (wziął na siebie zobowiązanie w ...) Sp. z o.o.,

Przecież nie stanowiłoby problemu wziąć 5.010.000 zł pożyczki od (...) Sp. z o.o. zamiast 5.000.000 zł jeśli J. byli właścicielami tego wraku i rozliczyć wszystko, a to J. ustalali kwotę zapłaty jakiej

	<p>domagali się od (...) więc, czemu jeszcze nie wnioskowali o tę kwotę, tych 10.000 zł?</p> <p>P. J. (1) w okresie 2015-2018 był WIELOKROTNIEM na terenie(...)S. S. i osobiście widział wrak samochodu, w jakim on jest stanie i nie zgłaszał uwag;</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Żaden z tak sformułowanych przez obronę zarzutów nie okazał się zasadny.</p> <p>Tytułem wstępu nadmienić należy, iż konstrukcja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego apelacji niekiedy pozostawała wadliwa. Bezzasadne pozostawało bowiem podnoszenie równoległej obrazy art. 5 kpk i art. 7 kpk. Wskazane zarzuty mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. W orzecznictwie problematyka wzajemnych relacji art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk była wielokrotnie rozważana. Wskazuje się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, podnosząca równocześnie w/w zarzuty, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 127/15). Po dokonaniu prawidłowej oceny dowodów nie pozostają w sprawie żadne wątpliwości, w szczególności co do sprawstwa, które należałoby rozstrzygnąć po myśli art.</p>		

5 § 2 kpk, wobec czego Sąd Rejonowy nie musi po tenże przepis sięgać i w konsekwencji nie może dokonać jego obrazy.

Tym samym, nawiązując do jedyne go rzeczywistego zarzutu skarżącego wskazać należy, iż ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący podnoszący ów zarzut nie może ograniczyć się do prostego, subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności nie powinny być obdarzone dowody niekorzystne dla oskarżonego, a wręcz przeciwnie – że na wiarę zasłużyły wyłącznie dowody działające na jego korzyść. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie mogła zostać uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd merytoryczny w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób, jak życzyłaby sobie tego zainteresowana strona procesowa, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk.

Wobec szeregu obiekcji skarżącego w tym zakresie wyraźnie dodać należy, iż Sąd Rejonowy uczynił zadość swej powinności i poddał wszystkie ujawnione w toku procesu dowody wnikliwej ocenie, wążąc je przy tym i konfrontując ze sobą wzajemnie. W wyniku tak nakreślonego schematu organ orzekający doszedł do słusznych wniosków przyznając wiarę zeznaniom niemalże wszystkich wskazanych w treści zarzutów świadków. Co przy tym znamienne – dokonując oceny każdego z przywołanych osobowych źródeł dowodowych Sąd Rejonowy miał na względzie wszystkie okoliczności wyeksponowane w apelacji, które niewątpliwie dość intencjonalnie zostały zaprezentowane na niekorzyść świadków obciążających S. S. (1). Jednakże te w rzeczywistości okazały się niedostateczne, by pozbawić zakwestionowane relacje przymiotu doniosłości i pełnowartościowości. Być może istotnie, każdy z traktowanych dowodów rozpatrywany autonomicznie okazałby się niewystarczający, by na jego podstawie móc przypisać winę oskarżonemu. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż niemalże każdy z uczestników niniejszego postępowania był, w większym lub mniejszym stopniu, zainteresowany korzystnym – z własnego punktu widzenia jej rozstrzygnięciem. Jednak fakt ten nie mógł zdyskwalifikować wskazanych świadków i zminimalizować ich wartości procesowej, zwłaszcza, że sytuacja w której strony danego postępowania dzieli swoisty konflikt interesów jest zjawiskiem poniekąd codziennym. Wręcz przeciwnie - zaistniała sytuacja

zobligowała Sąd merytoryczny do podejścia z dużą dozą ostrożności do depozycji każdego z uczestników postępowania, porównania przedstawionych przezeń obrazów zajścia i stwierdzenia czy któryś z nich i ewentualnie w jakim stopniu odpowiadał jego rzeczywistej strukturze. Analogicznie zatem uznać należy, iż wskazywane przez skarżącego okoliczności, iż zarówno pokrzywdzeni jak i świadkowie nie posiadali pełnej wiedzy co do każdego, najmniejszego nawet aspektu dotyczącego niniejszej sprawy, absolutnie nie stała na przeszkodzie, by oceniając dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu móc wyprowadzić pozbawione wszelkich wątpliwości konkluzje co do sprawstwa S. S. (1).

I tak, nawiązując do depozycji świadka P. G. na wstępie zaznaczyć należy, iż wyrażone w apelacji obiekcje co do sposobu i procedury przesłuchania świadka wyłoniły się u skarżącego dopiero w czasie sporządzania wywiedzionego środka zaskarżenia. Wszak, w stosownym do tego czasie, a zatem w toku rozprawy, podczas której świadek był przesłuchiwany, apelujący tego typu zastrzeżeń (ani de facto żadnych innych) nie sygnalizował. W związku z tym należy konkludować, że gdyby te rzeczywiście były tak kardynalne jak następnie przekonywał, to od samego początku wzbudziłyby u niego wątpliwości. Sąd Okręgowy zapoznał się z protokołem przesłuchania P. G. i nie dostrzegł, by organ procesowy nałożył na świadka sugerowany przez apelującego nacisk. Jednocześnie, w kwestii dotyczącej stricte treści depozycji świadka należy zwrócić uwagę, iż podobnie jak sam skarżący, tak i

Sąd pierwszej instancji spostrzegł, iż ze względu na dość znaczny wpływ czasu pomiędzy inkryminowanym incydem stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania, a czynnością procesową z udziałem świadka, ten nie był w stanie z precyzją i dbałością o detale odtworzyć konwencji zdarzeń z czasookresu przyjętego w treści zarzutu. To właśnie dlatego, przedstawioną przezeń relację należało rozpatrywać w korelacji z nadesłaną dokumentacją, z której jednoznacznie wynikało, iż sporny pojazd nie został zakupiony przez (...) Sp. z o.o. Zeznania świadka same w sobie nie miały zatem kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, choć z przyczyn wskazanych w pisemnych motywach do zaskarżonego orzeczenia, nie mogły stanowić dowodu przemawiającego za przyjęciem braku winy po stronie S. S. (1).

Z kolei w odniesieniu do dalszych postulatów wskazać należy, iż Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia poniekąd wyprzedził argumenty obrony rzekomo przemawiające za uznaniem za niewiarygodne zeznań P. J. (1), zaś Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko Sądu niższego rzędu w tej materii. Nie należy bowiem zapominać, iż świadek jako osoba nieposiadająca specjalistycznej wiedzy z zakresu mechaniki, nie musiał posługiwać się specjalistycznym nazewnictwem oraz znać funkcji, znaczenia i cech charakterystycznych poszczególnych części pojazdów i to na tyle, ażeby dokładanie wykazać, które z nich zostały w spornym aucie podmienione. Tymczasem, rzetelność depozycji P.

J. (2) skarżący próbował podważyć w zasadzie jedynie postulatami tej treści, stąd też nie zaistniała potrzeba, ażeby wiarygodność owego dowodu ponownie szerzej omawiać.

Odwołując się do dalszych fraz apelacji nadmienić należy, iż rzeczywiście M. i J. J. (2) zostały przesłuchane przez Sąd pierwszej instancji w trybie on-line. Sposób dokonania rzeczonych czynności procesowych z ich udziałem nie mógł zdyskwalifikować wiarygodności wskazanych świadków, skoro procedura karna dopuszcza możliwość, by w uzasadnionych przypadkach przesłuchanie odbyło się na odległość w formie tzw. telekonferencji. Z kolei, przekonanie skarżącego o obecności w pomieszczeniu, w którym znajdowały się zainteresowane, osoby trzeciej, na którą wytypowany został P. J. (2), stanowiły daleko posuniętą insynuację. Zarówno M. J. (2) jak i jej teściowa zeznawały w sposób logiczny i zgodny i to jedynie co do okoliczności, które były im znane. Podobnie zatem jak w przypadku pozostałych osobowych źródeł dowodowych, tak i zeznania wskazanych świadków należało rozpatrywać w odniesieniu do całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza znamienych w swej wymowie dowodów z dokumentów. Jak już wspomniano bowiem na wstępie, depozycje pokrzywdzonych, choć szczerze i rzetelne, najpewniej okazałyby się niewystarczające do ustalenia wszystkich okoliczności sprawy i to ponad wszelką wątpliwość. Jednakże pokreślić należy, iż dany dowód rozpatrywany autonomicznie, w oderwaniu od dowodów pozostałych i tła sytuacyjnego całej sprawy, nie

byłby na tyle stygmatyzujący, by na jego postawie móc przypisać sprawcy winę, nie przekreśla to jednak jego wiarygodności. Nie bez powodu bowiem ustawodawca nakazuje badać poszczególne dowody w aspekcie ich rzetelności i przydatności dla danego procesu przez pryzmat pozostałej części ujawnionego materiału dowodowego i dopiero w oparciu o tak nakreślony schemat czynić ustalenia faktyczne. A contrario bowiem rozumieć należy, iż odgórne odrzucenie danego źródła dowodowego tylko dlatego, że w oparciu o płynące z niego treści organ sądowy nie jest w stanie odtworzyć całej konwencji zdarzeń stanowiącej przedmiot postępowania, byłoby zdecydowanie przedwczesne, krzywdzące i nie miałyby nic wspólnego z pojęciami bezstronności, rzetelności i obiektywizmu.

W odniesieniu do zeznań M. J. (1) dodać należy, iż jak celnie spostrzegł Sąd Rejonowy, wyrok w sprawie cywilnej nie jest wiążący dla sądu karnego, dlatego też ten argument skarżącego nie mógł znaleźć uznania w oczach Instancji Odwoławczej. Przywoływane przez autora apelacji treści, które rzekomo świadek prezentowała w toku postępowania cywilnego nie były znacząco odmienne od prezentowanych w toku przedmiotowej sprawy. M. J. (1) również przed Sądem Rejonowym wskazała, że nie była związana z firmami należącymi do rodziny (...), a jedynie zaangażowana niektóre ich przedsięwzięcia, przy których udzielała pomocy.

W sposób tożsamy ustosunkować należy się do pozostałych kategorii świadków wymienionych przez

skarżącego w pkt 5-7 wywiedzionej apelacji. Nie sposób bowiem pominąć, iż każdy z nich składał zeznania co do okoliczności które były (lub powinny być) mu znane. W takiej sytuacji trudno oczekiwać od każdego ze świadków, którzy poniekąd w sposób przypadkowy zostali połączeni z niniejszą sprawą, by znali oni szczegóły dotyczące wszystkich jej okoliczności – a taka była dorozumiana intencja autora apelacji. Zeznania wszystkich wskazanych przezeń świadków słusznie uznano za szczerze, logiczne i spójne i na tej podstawie, przyczyniły się one do odtworzenia przez Sąd merytoryczny stanu faktycznego.

W tym miejscu jedynie marginalnie dodać należy, iż wiarygodności poszczególnych świadków będących w przeszłości pracownikami oskarżonego nie mógł podważyć fakt, iż rzeczona współpraca zakończyła się w dość kontrowersyjnych okolicznościach. Materia ta stała się już notabene przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego, który fakt ten dostrzegł uznając jednakże, iż wobec niebudzącego zastrzeżeń sposobu relacjonowania świadków i przekazywanych przezeń treści, nie ma on większego znaczenia dla oceny owego dowodu.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego. Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby

uwzględnieniem przedstawionych zarzutów, nieudolnie próbując podważyć materiał dowodowy obciążający jego klienta, a pomijając milczeniem precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania Sądu Rejonowego.

Twierdzenia skarżącego nakierunkowane na stworzenie rzekomych wątpliwości, które po myśli art. 5 § 2 kpk należałoby rozstrzygnąć w sprawie na korzyść S. S. (1), nie mogły znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. W istocie bowiem na kanwie niniejszej sprawy wątpliwości tego typu obiektywnie nie wystąpiły, a zostały jedynie sztucznie wykreowane na potrzeby apelacji, ażeby ta wybrzmiała bardziej na korzyść samego zainteresowanego.

Z kolei wobec faktu, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych pozostawał wtórny wobec dokładnie omówionego już zarzutu obrazu przepisów postępowania, zaś argumentacja apelującego mająca poprzeć oba podniesione w apelacji zarzuty była tożsama, brak jest konieczności dublowania dotychczasowych rozważań Sądu Okręgowego w kolejnej rubryce tabelarycznego uzasadnienia i odnoszenia się do tego postulatu. Nadmienić należy, że jeżeli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 171/15).

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 7 czerwca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1125/19.</p>	
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu Sąd Okręgowy nie znalazł</p>	

podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636 kpk.</p> <p>Wobec faktu, iż oskarżyciel posiłkowy w toku niniejszego postępowania był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od S. S. (1) na ich rzecz kwotę poniesionych przez niego i należycie udokumentowanych kosztów związanych z jego ustanowieniem</p>

7. PODPIS